

Manifest per a la Diada de Sant Jordi de 2007

En la història dels pobles, les ocasions reals d'arribar a l'emancipació, a la sobirania plena, a la independència, més aviat són escasses i cosides de dificultats.

En la història immediata dels Països Catalans n'hi ha hagut, sortosament, dues ocasions clares, en el vessant peninsular: la denominada primera Transició espanyola, als anys 1976-77, i la que es volia anomenar segona Transició, als anys 2005-06. En trenta anys, dues oportunitats d'or degudes, a la mort de Franco i a l'empenta basca respectivament.

Mentre molts altres pobles aprofitaven, valents, llurs oportunitats històriques, els dirigents de la nostra nació les malbarataven les dues vegades.

Una suposada nació no és en realitat encara nació si no és independent. Es tracta d'un dret i un deure irrenunciables de tot poble adult. Això esdevé cert quan una nació novella arriba a la seva majoria d'edat. Però no és aquest el nostre cas. Nació mil·lenària, la nostra, no s'ha d'emancipar dels seus pares ni de cap protectorat, ans, com esclava adulta que és, s'ha d'emancipar dels seus amos, França i Espanya, dues ridícules i anacròniques presons de nacions instal·lades al bell mig d'Europa.

I, si som una nació adulta dominada per dos Estats de Força ¿qui havia de liderar el nostre alliberament indiscutible? En les dues ocasions, els nostres polítics electes. Però, d'una banda les eleccions no han estat nacionalment democràtiques (no podem exercir el dret a l'autodeterminació) i d'altra els polítics electes no han donat la talla. Ens sobren polítics menors que només saben gestionar la nostra nació dominada i trossejada sota la fèrula constitucional inclement de França i Espanya (s'autoproclamen "Estats de Dret" fins a la nàusea). D'aquesta mena de polítics en tenim a bastament. L'ur nom?: col·laboracionistes. Ens calen polítics majors que condueixin la nostra nació des dels actuals Estats de Fet (de conquesta) a un nou i únic Estat de Dret català, amb les Autonomies internes, confederades en pla d'igualtat, que els diferents Països Catalans vulguin. "La llei ha estat feta per al poble, i no pas el poble per a la llei".

Des de 1976 tenim pendent, no la reforma concedida, ans la necessària ruptura, voluntat clara del poble despert i vigilant, expressada inequívocament en l'Assemblea de Catalunya i en altres instàncies de la nostra nació.

És reconegut per amics i enemics que el nostre poble ha entrat en un marasme atüidor, en un segon desencís esborronador. Si el nostre estament polític no està a l'altura de les exigències del moment, és just que les organitzacions del poble s'uneixin per a exercir el dret i el deure de decidir, per a assumir la tasca del propi alliberament. Quan falla la política, la responsabilitat bàsica retorna automàticament al poble, on rau l'arrel i la font de tota sobirania nacional.

¿O s'haurà acabat la nostra nació per què tampoc hi ha poble que es posi dempeus, com ens demanen les quatre columnes de Josep Puig i Cadafalch?

Ens queden set anys per comptar-ne tres-cents d'esclavitud continuada. Poble meu, pacíficament, però ardidament, alça el front i fes el teu Acte definitiu de Sobirania senzilla, digna i fraternal amb tots els pobles de la terra!

Lluís Maria Xirinacs i Damians
Països Catalans, Diada de Sant Jordi de 2007